

# Eino Leino:

## Alla kasvon Kaikkivallan - Aurinkolaulu

Hän lauloi maasta, jota ei ollut, ja maailmasta, jonka hän näki vain sielunsilmillään. Eikä siinä maassa ollut vihaa eikä vainoa, ei sotaa eikä sortoa, vaan vallitsi ainoastaan loppumaton lempeys ja oikeamielisyys.

Hän lauloi ajasta, joka oli tuleva, ja kansasta, joka oli kaltainen hänen unelmiensa. Syvältä synnyinmaan kamarasta se oli kasvanut, mutta sen latva lautui vapaana taivaan tuulien ja tähtien alla.

Hän lauloi Jumalasta, jolla oli kunnia korkeudessa, mutta autuas asuinsijansa hyvien ja hiljaisten ihmisten sydämissä.

Hän lauloi ihmlapsista, jotka tulivat toimeen keskenään, ja Jumalan lapsista, jotka nauttivat kiitollisin mielin elämän-antimista, hymyilivät ja tekivät hyvää.

Hän lauloi valtiosta, joka oli olemassa vain kansalaisia varten ja yhteiskunnasta, joka oli yksilöiden vapaudelle ja suurelle suvaitsevaisuudelle perustettu. Eikä enemmistö siinä valtiossa sortanut vähemmistöä eikä yksilö siinä yhteiskunnassa väärinkäyttänyt vapauttaan, sillä hän tiesi siten joutuvansa vain

kiitollisuudenvelkaan niille, jotka joka tapauksessa olisivat hänen väärinkäyttöksensä ymmärtäneet ja anteeksi antaneet.

Hän lauloi miehestä, joka oli lempeä kuin nainen, ja naisesta, joka oli miehen vertainen viisaudessa. Mutta kun he toisiaan rakastivat, eivät he enää sukupuolestaan tietäneet, vaan sulivat toisiinsa ja tulivat täydellisiksi.

Hän lauloi tiedosta, joka tunki luonnon uumeniin, ja taidosta, joka oli lukemattomien manalle menneiden sukupolvien perintösumma. Mutta ensin lauloi hän *Sanasta*, jota kaikki mahdit maassa, meressä ja ihmissydämissä tottelivat, sillä se oli ollut alussa ja asunut Jumalan tykönä ja Jumala oli ollut se Sana.

Hän lauloi maailmanluomisesta, joka päivä päivältä edessämme tapahtuu, ja maailmanlopusta, joka on yhtä jatkuva ja ikuinen kuin sen alkaminen.

Hän lauloi kuolemasta, joka oli vain elämän toinen puoli, ja syntymisestä, joka vain oli ikuisen voiman muodonmuutos.

Hän lauloi luonnosta, jonka ulkopuolella ei ollut mitään ja täyteläisyydestä, joka ei sietänyt mitään tyhjää tilaa. Mutta ensin lauloi hän kaiken yhteenkuuluvaisuudesta ja siitä synn ja seurauksen laista, joka Jumalan järkenä läpitukee luomakunnan.

Hän lauloi tähdistä taivaalla ja kukkasista kedoilla ja ihmissieluista, jotka ovat niin kuin Jumalan silmät, sillä niiden kautta *Hänen* sielunsa meille henkevimpänä ja käsitettävimpänä heijastuu.

Hän lauloi Yöstä, joka oli maailman äiti, ja Auringosta, joka oli isä kaiken luonnon ja ihmiskunnan.

Hän lauloi lämmöstä, joka oli Jumalan rakkaus, ja kylmyydestä, joka oli Hänen viiltävän vikansa kuva. Eikä Jumalan rakkaus ollut muuta kuin ihmisen oman itsejden avartumista Luojan koko suurta luomakuntaa käsittäväksi, eikä Jumalan viha ollut muuta kuin ihmisen oman olemuksen kutistumista pieneksi, pahaksi, paatuneeksi ja itsekkääksi.

Hän lauloi valon ja pimeyden valloista, jotka luonnossa ja ihmisissä taistelivat, ja hyvän ja pahantiedon puusta, joka oli tuottanut niin paljon kärsimystä, mutta myöskin nautintoa maailmaan.

Hän lauloi vapaudesta, joka oli ihmisille annettu hänen aateliskilvekseen, ja suurista sankareista, jotka eivät olleet sitä ikinä tahranneet.

Hän lauloi Hengen jättiläisistä, jotka olivat miljoonien kuormat kantaneet, ja Kalevan pojista, joiden jäljissä elämä oli ollut kauniimpi ja ilma helpompi hengittää. Monet heistä olivat suuria tekoja toimittaneet, mutta monet myöskin tehneet hyvää vain pelkällä olemassaolollaan.

Hän lauloi niistä, jotka olivat olleet uskollisia vähässä, ja niistä, jotka vastavoimien kohdatessa eivät olleet tinkineet edes paljostaan.

Hän lauloi elämän vaatimuksesta, joka on pienimmälläkin maan madolla, ja elämän jännityksestä, josta syntyy sen voimien tasapaino.

Hän lauloi elämän-ilosta niin kuin lahden lumpehista, ja elämän murheesta niin kuin niiden juurista, jotka ovat syvällä pohjamudassa. Mutta hän lauloi myöskin elämän lyhydestä, joka on kerkeämpi kuin kesä pohjolassa, ja elämän yltäkylläisyydestä, jota ei ehdi ahmia kuolevainen.

Hän lauloi tiedonjanosta, joka on kuin kuluttava tuli, ja kauneudenkaipuusta, joka riuduttaa ihmisrinnan. Eikä ole hyvä olla siellä, missä on, eikä kukaan tyydy siihen, minkä pivossaan pitää ja omistaa.

Hän lauloi ihmis-onnesta, joka on pyhää pyrkimystä, ja ihmisheimosta, joka tahtoo nousta jumaliin.

Hän lauloi Kohtalosta, joka on kaikkeuden voimien yhteistulos, ja graniitista niin kuin vanhimmasta veljestään. Mutta ensin lauloi hän yksilön sortumisesta Salliman valtojen alle, että yleis-itselfö hänessä sen korkeammalle kohoisi ja riemuitsisi.

Hän lauloi ristiriidasta, joka käy läpi lemman maailman, ja sopusoinnusta, joka sen Jumalana sovittaa.

Hän lauloi äärettömyyksistä, joissa kohtisuorat viivat koskettavat jälleen toisiaan, ja kaiken moninaisuudesta, joka kumpuaa vain kaiken yhteydestä. Eikä ole ainetta, jossa ei ole henkeä, eikä palavaa soihtua, joka ei olisi ihmisen vertauskuva.

Mutta ensin lauloi hän elämän katkeamattomasta ketjusta, joka kiertää ijäisyydestä ijäisyyteen, joka kimaltelee aamuruskon kullassa ja vipajaa meitä vastaan tähtiöisen metsälammen syvyydestä.

Eikä ole pääsyä siitä pois eikä siihen sisälle, mutta me itse voimme muuttaa pakkomme vapaudeksi.